

NOVINY

Kulturního spolku Kozojedy
a obce Kozojedy

Číslo 6/2004

1. listopadu 2004

Kozojedské lesy

Na povrchu naší planety není jiná přírodní forma, která by lahodila našemu oku příznivěji, než jsou lesy. Vezměme jen pestrost linií, dělbu světél a stínů, pestrost barev, rozlehlost lesních masivů – hned menších, hned obrovských. Nechme na sebe jen působit v našem kraji rozeklanost hlubokých zalesněných strží ústících do Berounky, Střely či Kralovického potoka nebo na druhé straně uklidňující rovinaté pasáže v terénech Křivoklátské vrchoviny.

V našem úvodníku se tentokrát pokusíme seznámit čtenáře s hranicemi, rozlohou a původem obecních kozojedských lesů, a to podle katastrálních území našich obcí.

Lesy podle jejich významu dělíme na lesy *hospodářské*, v nichž se normálně hospodaří (zalesňování, těžba apod.), lesy *ochranné* (na mimořádně nepříznivých stanovištích) a lesy *zvláštního určení* (v ochranných pásmech vodních zdrojů, přírodních rezervacích apod.)

Obecní lesy v katastrálním území **Kozojedy** mají celkovou výměru 163 ha; z toho na les hospodářský připadá 129 ha, na les ochranný 30 ha a na les zvláštního určení 4 ha. Východní hranici našich lesů vytváří tok potůčku od Rohů, který se vlévá do Berounky „Pod přičkou“. Tato část obecního lesa byla uměle vysázena v letech 1965 – 66 a mnozí naši občané si jistě pamatují, že „Na place“ pásli krávy, kozy a husy. Jižní hranici pak tvoří Berounka až k soutoku s řekou Střelou. (Mimochodem v těchto místech byla naměřena nejvyšší průměrná teplota v okrese Plzeň-sever.) Dále hranice pokračuje po toku Střely až k Borecké jámě. Zde jsou jen skalnaté stráně porostlé akátem, který se sám zmlazuje. Západní hranice jde pak Boreckou jamou přes silnici Kozojedy – Borek a na jejím konci se stáčí jihozápadním směrem přes pole ke hradištské cestě a dále až ke Kralovickému potoku. Nad soutokem Berounky a Střely se nachází lesní celek „Háj“ (26 ha), který patří římsko-katolické církvi a který v současné době obhospodařují Lesy České republiky. Hranice pokračuje dále po Kralovickém potoce až pod obec Buček, kde se točí k východu lesem zvaným „Na maršále“ a pak pokračuje po silnici směrem na Kozojedy; od „Rybníků“, kde jsou studny obecního vodovodu, se vrací hranice zpět až k Rožskému potůčku. Za zmínku stojí, že údolím Karlovického potoka vedla ještě v nedávné době udržovaná a hojně používaná *turistická stezka*. Najdeme zde štoly a zbytky zdíva „verků“ po těžbě a zpracování *vitriolové břidlice*, která se ještě v 80. letech 19. století používala na *výrobu kyseliny sírové*. Nejzajímavější je zde přírodní památka Čertova hráz o výměře 1,58 ha, která byla v roce 1976 vyhlášena chráněným územím.

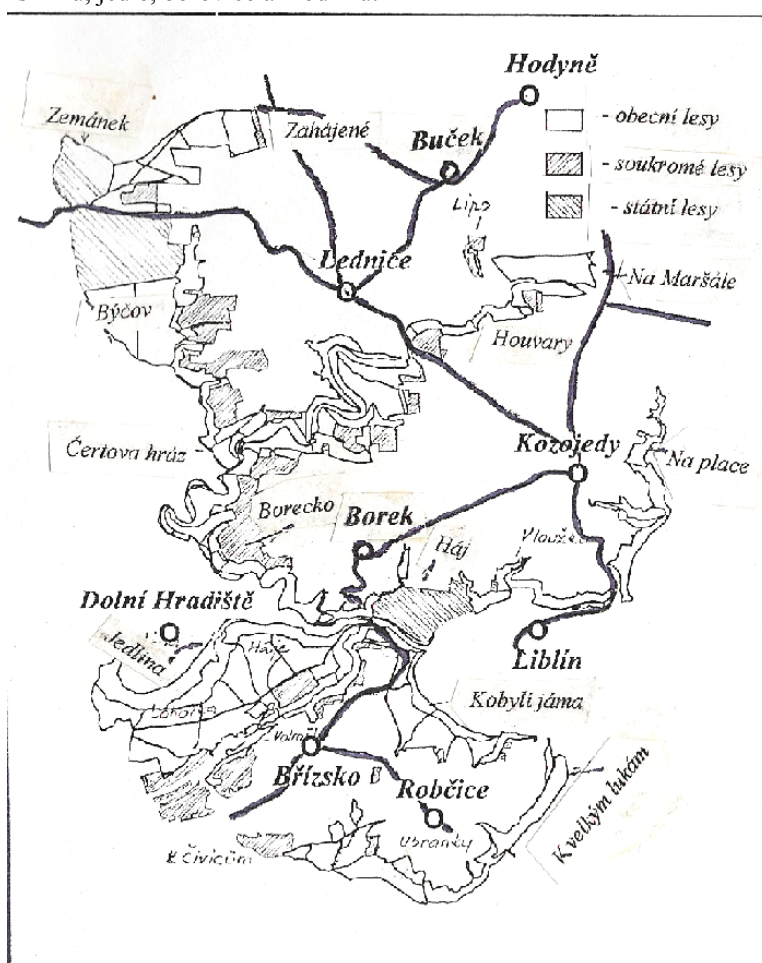
Obecní lesy v katastrálním území **Borek** mají celkovou výměru 22 ha; z toho na les hospodářský připadá pouhý 1 ha, kdežto na les ochranný 21 ha. Východní hranici je Borecká jáma, která sousedí s farským lesem. Jižní hranici tvoří Střela, a to až k soutoku s Kralovickým potokem; pak jde po potoce k cestě do Dolního Hradiště, kde se stáčí východním směrem zpět k Borecké jámě. Borecké lesy jsou původně pastviny, které jsou porostlé přirozeně zmlazeným akátem, částečně borovicí a v údolím potoka uměle vysazeným smrkem.

Obecní lesy v katastrálním území **Lednice** mají celkovou výměru 145 ha; z toho na lesy hospodářské připadá 111 ha, na les ochranný 29 ha a na les zvláštního určení 5 ha. Východní hranici tvoří od lesíka „V lipu“ Kralovický potok, podle kterého se rozprostírají lednická luka. Údolím kolem potoka přijdeme až k Čertově hrázi, o níž už byla zmínka. Nad Čertovou hrází se nachází *Přírodní park Rohatiny* o výměře 5 ha. Tento park zahrnuje kromě Čertovy hráze i část lesa náležejícího obci Kozojedy. Za haldou hlušiny se dostaneme k potůčku tekoucímu od Kopicel a dále pak k potůčku od Výrova, který vytváří západní hranici. Směrem k Výrovu přes

silnici Lednice – Kopidlo se nachází lesní část zvaná „Zemánek“, kterou stejně jako část lesního celku „Býčov“ koupili před druhou světovou válkou od velkostatku Plasy sedláci z Kopidla (Lesní družstvo Kopidlo). Obě tyto části dnes obhospodařují Lesy České republiky. Lesní porosty na východní a jižní straně katastru tvoří i bývalé pastviny, které během doby zarostly akátem. Byla zde však ve větší míře provedena umělá výsadba borovice a v menší míře i smrku.

Lesní celek „Býčov“ (42 ha) byl v roce 1934 vykoupěn v pozemkové reformě od velkostatku Plasy. Za zmínku ještě stojí, že v lesních částech „Zemánek“ a „Zahájené“ byla v době druhé světové války prováděna intenzivní těžba pryskyřice (tzv. smolaření). Tato činnost byla v letech 1970 – 1975 obnovena, ale pro neefektivnost byla brzy zrušena.

Obecní lesy v katastrálním území **Břízsko** mají celkovou výměru 168 ha; z toho na lesy hospodářské připadá 126 ha a na lesy zvláštního určení 42 ha. Východní hranici lesů vytváří silnice Borek – Břízsko. Za Břízskem pak jde jižní hranice po lesní cestě na silnici Dolní Hradiště – Koryta. Po levé straně této cesty směrem ke statku Bertín je část obecního lesa „Amerika“. Západní hranice začíná asi 280 m od konce tohoto lesa u malého rybníčku a pokračuje dále po potůčku pod elektrickým vedením a jamou až k řece Sáře. Ta pak tvoří až k Boreckému mostu severní hranici. Stejně jako obec Lednice odkoupila i obec Břízsko od plaského velkostatku v r. 1934 část lesa (73 ha), který se nazývá „Jedlina“. Břízské lesy jsou vzrůstově nejlepší, nejvýnosnější a ze všech lesů našich sloučených obcí relativně nejpřístupnější. Je zde i několik porostů uznaných pro sběr semen smrku, jedle, borovice a modřínu.

Obecní lesy v katastrálním území **Robčice** mají celkovou výměru 95 ha; z toho na lesy hospodářské připadá 62 ha, na lesy ochranné 12 ha a na lesy zvláštního významu 21 ha. Východní a část jižní hranice tvoří Berounka, druhá část jižní hranice jde Čivickou jamou až k silnici Břízsko – Čivice. Tato silnice tvoří na západní straně hranici až k Boreckému mostu. Od tohoto mostu je řeka Sřela až po soutok s Berounkou hranicí severní. Na příkrých stránkách nad oběma řekami jsou obecní lesy porostlé borovicí lesní a černou, akátem a v menší míře smrkem.

K obecním lesům přiléhají ve všech obcích lesy soukromé, které většinou vytvářejí přechod mezi zemědělskou půdou a lesy obecními. V Kozojedech mají soukromé lesy výměru 51 ha, v Borku 7 ha, v Lednici 38 ha, v Břízsku 27 ha a v Robčicích 5 ha.

Tím náš úvodníkový přehled o kozojedských lesích končí.

V literatuře toho o lesích bylo napsáno mnoho a mnoho. Čtenář obdivující krásu lesů si jistě své autory již našel, připomeňme jen jména Jan Vrba a Karel Klostermann. Na závěr strany uveďme čtyřverší S. K. Neumanna z jeho sbírky „Kniha lesů, vod a strání“:

František Hykyš

Na připojené mapce jsou vyznačeny obecní, soukromé a státní lesy spadající pod kozojedská katastrální území. Mapka je pouze orientační, dokonalý přehled o umístění obecních i soukromých lesů může zájemce získat z map na obecním úřadě.

Nesmrtelnou hymnu slíbil jsem kdys lesům.
Snadno přísahy se činí v libáncích.

Slíbil jsem ji stromům, zvěřím, hmyzu, vřesům.
Milovali jsme se v rozkošnických snách.

Mezinárodní sochařské sympozium KOZOJEDY 2004

Dokončovací práce týkající se letního sympozia spějí ke svému zdárnému konci. Byly osazeny další tři kamenné sochy, které vznikly během tří týdnů výtvarného setkání 11 sochařů.

„Dinosauří muž“ Ruhul Amin Kajol

„Vodník Borek s Barčulí“
Marcel Stoklasa, Nečtiny

„Anděl“ Helena Štěrbová, Kozojedy

Zbývají k osazení čtyři kamenná díla.

Socha Gustava Mayera z německého Mnichova „Pohled zpátky“ bude stát na horní křižovatce „Hradčan“.

Abstraktní socha Lubomíra Čmejly „Děravá paměť“ bude osazena u areálu bývalého JZD.

„Kouzelná ryba“ Evy Horáčkové bude stát v Lednici. Figurální dílo akademického sochaře Břetislava Holakovského „Zamyšlená“ usadíme ke kozojedským „bytovkám“.

Děkujeme všem, kteří se podíleli na konečném osazování kamenných soch.

Na příští rok opět Sochařské sympozium připravujeme. Bude se konat ve dnech 2. 7. – 23. 7. 2005

Dechovka se zpěváky Blankou Tůmovou a Milanem Černohouzem

Blanka Tůmová a Milan Černohouz (známí zpěváci jihočeské kapely Kubešova Veselka) si v Kozojedech zazpívali za doprovodu „naší známé“ hudby pana Jiřího Fencla. Vzácným hostem, který přijal pozvání pana Václava Beneše z Robčic, byl kapelník Veselky a syn známého hudebního skladatele pan Ladislav Kubeš junior.

Od samého začátku vévodila programu dobrá nálada a veselí. Plný sál (bezmála 200 lidí) příznivců dechovky svědčil o tom, že všechny obavy z nezdaru akce byly zbytečné. Velké poděkování patří všem, kteří se podíleli na hladkém průběhu celého večera, především panu Václavu Benešovi z Robčic.

Text a foto: Markéta Němcová

Divadlo Plzeň

Na sobotu 23. 10. 2004 připravila paní L. Slachová návštěvu plzeňského Divadla J. K. Tyla. Na programu byla opereta Immericha Kalmána Hraběnka Marica. Z Kozojed se odjízďelo autobusem pana Vavříčky v 17:30 hodin, na Borku a v Robčicích přistoupili další účastníci. V Plzni byl autobus včas, takže bylo možno projít se chvíli po městě nebo posedět u kávy.

Immerich Kalmán se narodil 24. 10. 1882 v maďarském městečku Siófoku nedaleko Balatonu; později se rodina přestěhovala do Budapešti. Studoval hudbu na konzervatoři a současně práva. Na svá studia si přitom musel peníze sám vydělávat. Ve 22 letech se stal hudebním kritikem, ale věnoval se také skladbě. Jeho první díla nebyla nikterak úspěšná, dokud nepochopil, že se musí opírat o lidové melodie své země. V r. 1912 složil Cikánského primáše, který se už setkal s velmi příznivým ohlasem. V r. 1915 zkomponoval svou nejúspěšnější operetu Čardášovou princeznu, která se stala druhou nejhranější operetou v historii tohoto žánru. Poté složil ještě několik operet, z nichž většího úspěchu dosáhla právě Hraběnka Marica (1924). V r. 1932 ze strachu před fašismem emigroval do Ameriky, tam se však skladatelské činnosti nevěnoval. Do Evropy se vrátil v r. 1949 a 30. 10. 1953 v Paříži zemřel ve věku 53 let.

Skladatel vložil do operety Hraběnka Marice celou řadu krásných písní, mnohé z nich jsou všeobecně známé, neboť jsou nahrané na deskách. Opereta byla třikrát zfilmována, prošla televizí a Vídeňská lední revue ji uvedla dokonce na bruslích.

Hraběnka Marica přijíždí na své sídlo slavit zasnuby s fiktivním milencem – Kolmanem Szupánem, aby měla od mužů pokoj. Muž tohoto jména se však záhy objeví a chce se s hraběnkou opravdu zasnoubit. Ta se však mezitím zamiluje do správce svých statků, jímž je zchudlý hrabě Tasilo Endrödy. Szupán, majitel obrovského panství ve Vareszdénu, se zamiluje do Lízy, sestry Endrödyho, a vše posléze dospěje k dobrému konci.

J. B.

CO BUDE

Připravované kulturní akce v Kozojedech

- 12. 11. 2004 – od 19 h - Přednáška Petera Michalčíka pod názvem: **Audiovizuální ochutnávka zážitků nabytých na azijském vandru**. Podává se: Čína, Indie, Laos, Malajsie, Thajsko Singapur a Pákistán.
- 18. 12. 2004 – 19 h - **Adventní koncert** - kostel sv. Mikuláše
- 01. 01. 2005 – 18 h – **Lampionový průvod** od školy na hřiště, **Novoroční ohňostroj**
- 02. 07. - 23. 07. 2005 - **Sochařské sympozium** Kozojedy 2005

Kultura v okolí

Kino Kralovice tel. 373396357 (večer), Lidový dům: 373396464 (přes den)

Listopad (začátky představení – 17:00 a 19:30 h)

2. 11. **Král Artuš** – historický, válečný – Irsko, VB ; 9. 11. **Riddick: Kronika temna** – akční sci-fi, USA;
16. 11. (17 h) **Garfield** – rodinný film, (19:30) **Terminál** – komedie USA; 23. 11. **Zrůda** – drama USA;
30. 11. **Hellboy** – akční sci-fi, USA;

Kulturní akce v LD Kralovice

11. 11. Prodloužená, CLASIC - 20:00
17. 11. Dechová kapela Babouci – 19:00
19. 11. Prodejní trhy na náměstí
20. 11. Dolovná – 20:00

M. Týnice – tel. 373396410 -

Otevřeno: listopad - březen - 9:00 – 15:00
mimo sobot a nedělí

Plasy – Konvent – tel. 373/322174

Zavřeno

Kožlany – Městské muzeum

Dr. E. Beneše – tel. 373397333

otevřeno út-ne 9:00-15:30 hodin

Zajímavosti

Významné osobnosti Kozojed

Soubor životopisných statí
připravil Jiří Svoboda

Jaromír Holub

Jaromír Holub se narodil 30. 5. 1923 v Kozojedech v čp. 16 jako syn rolníka. Měl starší sestru. V Kozojedech chodil 5 let do obecné školy, pak přešel na tři roky na měšťanku do Kralovic a poté tam navštěvoval dvouletou zimní zemědělskou školu.

Potom pomáhal doma rodičům v zemědělství. Za nacistické okupace byl nuceně nasazen s několika kamarády z Kozojed na zákopové práce do Rakouska. Po válce v r. 1947 se oženil s Jiřinou Oliveriusovou z Bujesil a převzal od otce hospodářství. Narodily se jim tři dcery.

Od počátku byl přesvědčeným stoupencem kolektivizace zemědělství a propagátorem zakládání zemědělských družstev. Věřil, že mechanizace ušetří lidem dřinu a vyrovná práci v zemědělství s jinými profesemi. Proto se v r. 1953 stal zakládajícím členem menšinového JZD, které tehdy v obci vzniklo. Krátký čas byl na stáži na ředitelství Státního statku v Rokycanech a pak se přihlásil k dálkovému studiu na střední zemědělské škole v Chýších, které zakončil maturitou. Od r. 1956 byl předsedou zemědělského družstva JZD Budoucnost Kozojedy, které se r. 1960 sloučilo s družstvy v Borku, Bohách, Brodeslavech, Rakoluskách a v Lednici. Jmenované obce přešly současně pod MNV Kozojedy. Jaromír Holub byl poslancem MNV a v letech 1967 – 69 zajišťoval podíl JZD na stavbě kulturního domu v obci. Od r. 1970 po

náhlém úmrtí předsedy MNV Vlastislava Bajta přebíral i jeho funkci. Současně byl i poslancem ONV – členem rady.

Náročný život naplněný intenzivní organizátorskou prací, ale i prací manuální, které bylo tehdy v začátku družstev nutně třeba, poznamenal jeho zdraví. Po záchvatu mrtvice předčasně umírá začátkem roku 1973 v nedožitých 50 letech.

Jiří Svoboda v mých vzpomínkách

Můj rod pochází od nepaměti z Radnic, odkud je to do Kozojed pouhých 18 km. Ale já jsem přesto ve svém mládí z kozojedského okolí poznal jediné Rakolusky, protože jsem tam od roku 1936 jezdil s otcem k starému panu Brabcovi na ryby. Z Kozojed mi utkvěla z té doby jediné kostelní věž a nic víc. Situace se podstatně změnila, když už jsem trvale bydlel v Praze a když jsem – veden touhou po rodném kraji – koupil v Rakoluskách od JZD vysloužilou drůbežárnu s rozsáhlým pozemkem a začal ještě se dvěma sousedy budovat na „kamenici“ jakési „miniaturní Průhonice“. Začal jsem se svou rodinou mnohem lépe poznávat krajinu, osídlení a zejména obyvatele tohoto neuvěřitelně krásného regionu. Rakolusky spadaly pod MNV Kozojedy, a proto se naše poznávání rozšiřovalo hlavně tímto směrem. Dostalo se nám významné pomoci od kozojedského JZD a naše chalupářské úsilí bylo chápáno s porozuměním i ze strany národního výboru. Jako noví sousedé jsme byli zváni na dožínky, na výroční schůze JZD, zúčastňovali jsme se plesů a jiných akcí.

Po odchodu do důchodu se naše vztahy ke Kozojedům ještě více prohloubily poté, co jsme natrvalo opustili Prahu a v Kozojedech si koupili družstevní byt. Seznámili jsme se s dalšími desítkami občanů, k nimž nás poutaly nejen praktické, ale i profesní zájmy. *Generačně, profesně i zájmově* jsem se nejvíce sblížil s *Jiřím Svobodou*. Konstatovat, že Jiří Svoboda byl nadmíru zkušený *pedagog*, a to postupně na četných úrovních, by bylo nošením dříví do lesa. Já, i když mým základním povoláním byla redakční, publikační a překladatelská práce, jsem rovněž dlouhá léta působil jako pedagog na fakultě žurnalistiky UK. Čili zájmy a zkušenosti jsme měli do určité míry stejné.

Znalosti Jiřího Svobody v oblasti *humanistických věd* byly nedozírné. Nešlo jen o obecnou a literární historii, ale i o regionální vlastivědu a kastelologii. Jeho důkladné znalosti *kozojedské historie* se promítly do brožury „Spolkový život v Kozojedech v 19. a 20. století“, kterou napsal spolu s PhDr. Bohdanem Zilynským. Tytéž přednosti se projeví i v obsáhlém seriálu o význačných kozojedských osobnostech, který stále ještě vychází v našich kulturních novinách. V redakčním zásobníku novin je ještě několik statí, z nichž se čtenáři seznámí s kozojedskou minulostí.

Vynikající pověst měl Jiří Svoboda mezi regionálními *archiváři* a *kronikáři*. To se například projevilo na konferenci, která se konala před třemi lety v prostorách okresního archivu v Plasích. O jeho kronikářské práci se psalo před několika lety i v příloze Lidových novin. Kozojedská obecní kronika, kterou celou řadu let sepsával, bude navždy směrodatným dokladem o dějích, které se v Kozojedech na zlomu tisíciletí odehrávaly. Aktuálně zaměřené úryvky z obecní kroniky přinášejí i naše noviny. Ten, kdo bude v kronikářské práci pokračovat, bude mít před sebou skvělý, ale i náročný vzor.

Celých deset let jsme se s Jiřím Svobodou každou středu dopoledne scházeli, abychom spolu zhodnotili všechny kulturní, společenské, politické i sportovní záležitosti. Nemohu už mluvit za svého partnera, ale pro mne to byl zdroj dalšího poznávání a duševního rozptýlení.

Není pochyby o tom, že nejméně dvě generační vrstvy našeho regionu zachovají Jiřího Svobodu v paměti nejen jako zasloužilého pedagoga, ale i jako výrazného osvětového pracovníka.

Ing. Jaroslav Fingl

Tak vzpomínám...

Abych mohl pokračovat, musím ještě napsat s jakými muzikanty jsem se v kapelách setkal. V kapele pana Hanzlíka hráli samí dobří muzikanti, kteří většinou hráli ve válce v Německu buď u cirkusu nebo v divadle či rozhlasu. Walter Hanzlík hrál celou válku v cirkuse „Henri“, kde spolu s ním hrál J. Bešťák trubku, Jarda Strnad a Franta Ditrich pozouny. Saxofonista Běďa Daněk hrál v Lipsku v rozhlase a bubeník Karel Karlíček v Lipsku v divadle. Běďa a Karel měli za manželky tanečnice z divadel. Jednou v Aši na šibřinkách v Sokolovně tančili o půlnoční scéně a Karel dělal manželce partnera v tanci a jakpak se při ní uměl stavět na špičky. Měl asi také nějaké nadání.

U klavíru jsme měli pana „Nádheru“, který byl současně také dirigentem lázeňského orchestru ve Františkových Lázních. Pak k nám přišel klavírista Věna Straka a trumpetista Franta Chalupský, kteří hráli dva roky s Kamilem Běhounkem u americké armády v Německu. Po mém odchodu na vojnu nastoupil za mne Věna Strnad, mladší bratr Jardy Strnada. Byl by to výčet mnoha dobrých muzikantů, se kterými jsem tam hrál.

Jednou přijel do Aše cirkus „Henri“ a Waltre povídá: „Pojď se se mnou podívat na moje kamarády, se kterými jsem účinkoval.“ Hned u vchodu nás chytli olivrejovaní uvaděči, objímali Waltera a měli všichni slzy v očích, neviděli se řadu let. Viděl jsem, jaké to muselo být kamarádství v tak těžké době.

V kavárně v Aši hrál v té době pan Zíka ze Sušice a ten mě lákal, abych s jeho orchestrem jel na turné k cirkusu do Francie. Mne to lákalo, ale naše úřady mi odmítly dát pas, protože jsem měl před vojnu.

Já jsem však jednou udělal také pěkný malér, který mne dlouho mrzel. Byl jsem na svatbě za družbu. Svatba se konala blízko hranic a já bych si nebyl nikdy dovolil se kolem hranic pohybovat. Řekl jsem, že musím brzy odejít, neb večer hrají na střelnici na ples, ale ouvej. Nebyl jsem na žádný alkohol zvyklý a to jsem dopadl.

Když jsem přišel na vzduch, pěkně se to se mnou roztočilo. Vezl mne tenkrát pan Bečka s kočárem. Seděl jsem na kozlíku vedle něho, můj saxofon byl na zadním sedadle a můj kočí měl přání, abych celou cestu hrál. A tak jsem celou cestu vyhrával „Já mám koně vraný koně, to jsou koně mí“. Pan Bečka mne na místě elegantně pomohl a já vyrazil na další hru. V každé kapse jsem měl půlku klarinetu, v ruce kuffík se saxofonem a štrádoval jsem si to přes celý sál na podium. Prodavačka z bufetu mě vzala pod ambity a dovedla mě na jeviště. Tam jsem to ale schytral, jakou dělám ostudu, a co budeme muset kvůli jednomu ožralovi hrát. Vzali mě pod sprchu, utřeli do modrých pláten a o půl desáté to opakovali. Pak už to bylo dobré. Od té doby jsem byl vyléčen a ani jednou mne nenapadlo se opít. Pak jsem se ale snažil být v kapele prospěšný a myslím si, že to platí dodnes. No a z Aše jsem pak již šel na vojnu.

Václav Beneš, Robčice

Rodná víska

Mám rád svoji vísku rodnou,
celý rodný kraj,
tam jsem prožil svoje mládí,
svého žití ráj.

V krásném zápolí sedíš si,
máš pěkné lesy, stráně,
tak hezounky je u srdce
jen při vzpomínce na ně.

Krásná jsi vísko milená,
nejhezčí mezi všemi,
v tobě jsem počal milovat
tu drahou českou zemi.

Tam na tom plácku u řeky,
tam byly pěkné kusy,
když jako děti pásaly
jsme rozpustilé husy.

Z balvanů malá ohrada
bez vkusu, bez střechy,
to byla naše světnička
skutečně pro děti.

Stůl a i židle byly tam,
vše jenom z kamene,
jídlo jsme měly z domova,
pily jsme z pramene.

Byly jsme jako rodina,
otce, matku jsme volily,
pak jsme se kolem nich celý den
poslušně rojily.

Ta naše milá řeka Mže,
tehdy tak pěkně čistá,
jak šťastny jsme vždy běžely
v ta milá naše místa.

Zde jsme si pěkně hrávaly
a často jsme se koupaly,
nejraději jsme plavaly
přes hloubku od skály.

Tak to vše rychle uběhlo
jako myslivci srnec,
a té naší dětské pohádky
tak krásné – dávno konec.

Dětství naše nám zkrátila
ta zloba odvěká,
nenadále se přihnala
válka prokletá 1914-1918.

Otcové byli na vojně,
my žili v strastech, bolu,
pro práci často jsme nemohli
ani navštěvovat školu.

Národ však hodně bojoval
za svoji svobodu,
po 300 létech seťrásl
svou těžkou porobu.

To bylo tehdy jáсотu
a slávy nekonečné,
však ani oslavy mírové
nemohly trvat věčně.

Pak život v obci krásný byl
skoro tak jak se patří,
jeden druhému kamarád
a v Sokole pak – bratři!

Proto ta léta jinošská
byla tak pěkná, krásná,
pěstovat lásku, bratrství,
byla věc vždycky vzácná.

Všechnu práci jsem míval rád,
rád jsem šel na pole,
volné chvíle jsem trávil však
cvičením v Sokole.

Členstvo, dorost i žactvo,
všechny jsem míval rád,
nepřízní života přibrzděn
jsem všechněm kamarád.

Potom jsem byl na vojně
a co bych měl říci k tomu?,
že to tam za moc nestálo
a pospíchal jsem domů.

A zase šlo všechno postaru
v Sokole i v rodině,
bylo nám dobře, vesele
v té rodné dědině.

Musil jsem ji pak opustit,
nejde vše podle přání
a tak jsem tehdy nastoupil
v jiné povolání.

Rád však v rodnou ves zavítám
a je to vždy tak hezké,
vždyť vísko drahá perlou jsi
v té drahé zemi české.

A tak dny naší jeseně
necháme tiše plynout,
jednou pak na tvém hřbitově
s chotí svou chtěl bych si
odpočinout.

Život náš obou spjatý byl
šťastnou manželskou páskou,
nepřízeň, rány osudu
jsme přemáhali láskou.

Chtěl bych spát u svých rodičů,
příbuzných a nám milých,
s nimiž jsme také v každý čas
přátelsky, šťastně žili.

Žijte si všichni blaženě,
ať staří nebo mladí,
milujte svoji krásnou ves
a mějte se vespolek rádi!

Václav Vlk

Václav Vlk (1904 -1987) se narodil jako nejstarší z pěti sourozenců v Kozojedech čp. 49. Byl při založení místního Sokola, jeho akcí se pak po celý život zúčastňoval. Pracoval u policie v Praze a v Liberci, stal se policejním inspektorem. V r. 1945 se zúčastnil Pražského povstání. Protože nebyl v KSČ a nepodepsal souhlas s politickými procesy, byl po válce suspendován a pracoval jako dělník v plzeňské Škodovce. Rehabilitace se bohužel nedočkal. Na Kozojedy rád vzpomínal, vrátil se sem na důchod a je pohřben na místním hřbitově.

